

GROȘIANU, ILIE

n. 24 iunie 1889, Sasca Montană, jud. Caraș-Severin

d. 11 martie 1942, Sasca Montană, jud. Caraș-Severin

A fost absolvent al Liceului de Stat din Biserica Albă (Serbia) unde a susținut examenul de bacalaureat la 16 iunie 1899. A urmat cursurile Facultății de Drept din Budapesta începând cu anul 1900, unde a obținut licența și doctoratul juridic la 16 iunie 1906. A susținut examenul pentru magistrați și avocați la Budapesta, în data de 27 ianuarie 1911.

În perioada studiilor a intrat în contact cu familia Babeș, într-o primă fază cu avocatul Emil Babeș, în biroul căruia a lucrat cinci ani. După această perioadă au urmat încă trei ani în care a activat în biroul lui Vicențiu Babeș.

Ca avocat stagiar, a profesat în cabinetul avocatului dr. Mihail Groșian, în Sasca Montană. Examenul de definitivat, *censura* a promovat-o la Budapesta în data de 27 iunie 1911. Pe lângă cariera de avocat a desfășurat și o amplă activitate publicistică. De pildă, a fost membru în comitetul de editare a *Foii Oraviței*; de asemenea, a mai publicat și articole cum ar fi: „Sasca Montană (1918-1919)” în *Analele Banatului-1931*, „Un proces istoric”, în *Analele Banatului-1931* sau studiul despre Vicențiu Babeș.

Evenimentele din toamna anului 1918 îl surprind la Viena. Se întoarce în comuna natală, unde, cu prilejul unei adunări la 6 noiembrie, propune constituirea de Consilii Naționale pentru naționalitățile existente în zonă. La data de 16 noiembrie 1918 a deschis adunarea românilor din Sasca Montană organizând, împreună cu Ștefan Ieremia, Gărzile Naționale din comună. A fost numit Președintele Gărzilor Naționale, iar Ștefan Ieremia a primit funcția de comandant.

A fost delegat la Marea Adunare Națională de la Alba Iulia din partea cercului Sasca Montană. După ani, a descris deplasarea la Alba Iulia cu un grup de orăvițeni împreună cu Î.P.S.S. Miron Cristea. El a fost cel care a predat secretariatului Adunării un Memoriu al locuitorilor din jurul Oraviței în care erau prezentate condițiile grele de trai, abuzurile autorităților maghiare. În adunarea bănățenilor la care a participat și Iuliu Maniu a militat pentru unirea fără condiții susținând integritatea Banatului. A fost numit în primăvara anului 1919 de către Consiliul Dirigent președintele judecătoriei Turda, însă din motive de sănătate a refuzat. Participă la preluarea „imperiului” în Caraș Severin, și mai apoi este numit judecător ajutor la Sasca, iar după plecarea la Timișoara a lui Alexandru Coca va fi numit președintele judecătoriei.

În anul 1919, a înregistrat la Judecătoria Oravița prima acțiune redactată în limba română. A practicat magistratura și avocatura la Sasca Montană având gradul consilier de Curte de Apel. A fost pensionat pentru limită de vârstă prin Înaltul Decret Regal nr. 1683/3 iulie 1938. A fost reînscris în Baroul Timiș, ca avocat definitiv, prin Decizia nr. 2100/15 iulie 1938. A profesat avocatura până la moarte, fiind înmormântat la Sasca Montană.